

מסורת הש"ס

(א) [לעיל לח: לט. קי: א]
(ב) [לעיל לד: יומא ט: תמורה
כב: ע' ירוש' יומא פ"ה ה"ז,
(ג) [תמורה כב: ד] [לעיל ה:
[וש"נ] (ס) שו"ך לע"ב, (ו) שו"ך
למחנ' דלעיל, (ז) [מעילה א].

הנהגות דב"ח

(א) רש"י ד"ה למח הדבר דומה
למה לי למחא דילכחא:

שינוי נוסחאות

[illegible]

ליקוטים

חוק מנחה. גמר, פי' גומא היא
בקרוע צורה גת מתוקנת
לשריפת הפרה. (ערוך פי' גת)

שיטה מקובצת

הרובץ, ע"י חופי תמורה דף קכ:
(ד"ה סקנדן) רש"י א"ש
שנתק הקצת בו בימים אלו
הוא במיתתו וז"ל כללם כלם
שנתק להם סתמיה לטוב ק"ל
ז"ל סתמיה שם מועיל להחיות
נח לטוב כללם סתמיה סתמיה
לטיב וכן לטוב ק"ל ז"ל סתמיה
נחין להם סתמיה סתמיה ז"ל
סתמיה סתמיה ז"ל ז"ל סתמיה ז"ל

פרת חמאת פרק ארבעה עשר זבחים קיב.

מֵאֵן חֵנָּה דפליג עליה דר' אלעזר בר' שמעון בפרק כל
 פספין (ענין דף ל:) ואומר כום עושה חבירו דחוי דקמי חטאת
 דקבל דמה בדרבנן כוסות ונתן ארבע מתנות מאחד מהם הוא לבדו
 וספין יסוד וכן נשפין לזוה ורי' אלעזר ב"ר שמעון אמר התם כולן
 פספין יסוד דקסבר כום אחד

עשה את חבירו שרים: רבי
נחמיה הוא. דפליג עליה דלמר
במאי קבל כזום אחד נתן
בפנים וחזר ומתן בחזק חייב דשרים
היו ושירי הדס שהקריבו ב בחזק
והיכל דקייבוס בעמי כסות אמר
עזר אלחמא כיטו שני לאו שירים
מסיב ליה אלא דחוי היה ב לשפון
למחא הלכן לא מסיב עליה בחזק:
אמי לא דבר דומה. למחא
לכסח למניה ומחא גמר מניה:
אמי מני רבי יהא דאמר. במסכת
מורה (דף כג) אבודה בשעת
הפרשה ממה כמעט א: שפירו בעליה
קיימה א (שם דף כה) דאלול
אבודה אפילו לא ידעה ראשונה
עבודה בשעה שמחבר בשניה אלא
בשעת הפרשה ונשפדחש וז תחמיה
תלמחא קיימה איה דלס נאכשר
מחלח מן שיה ממה ויהי קאמר
נח דמחמ" טעמא דלכדה כלומר ב
הספדסה על ידי איבוד חצייתה
ויהי דמי שחט אחת מן בחזק דמר
הקריבה חצייתה א: פטור דלמח
כזום דחוי משום דכריב סבירא ליה

הדרן עלך השוחט והמעלה

פרת : המאת ששרפה ^א חוץ מגתה וכן
שעיר המשתלה שהקריב ^א בחוץ
פטור שנאמר ואל פתח אהל מועד לא
הביאו ^א כל שאין ראוי לכא אל פתח אהל
מועד אין חייבין עליו ^א הרובע והנרבע
והמוקצה והנעבד והמחיר ^א [והאתנן]
והכלאים והמריפה ויוצא דופן שהקריב
בחוץ פטור שנאמר לפני משכן ^א כל
שארין ראוי לכא לפני משכן ^א אין חייבין
עליו בעלי מומין בין בעלי מומין קבועין בין

[illegible]

הדרך שלך השוחט והמעלה

וְרִאֲתָה מַטְאֵה חוּץ מִנֶּפֶשׁ. בְּנִמְלֵא (קִי.) מִפְּרֵשׁ הַיָּדָא: גִּבְרָה. לְשׁוֹן גֵּת
וְיֹמֵר הִיא מִקּוֹם עֲמוּק: שֶׁחֲסֵה חוּץ מִנֶּפֶשׁ גִּבְרָתִי: פְּטוֹר.
וְהָאֵל אֲמַרְיִין שׁוֹמֵט קִדְשֵׁי בָחוּץ הֵן שֶׁלֵּא בְּמִקּוֹם מְלוֹה דְּרַחֲמָנָא פְּטִירָה
וְהָאֵל פִּתַּח אֶחָל מוֹעֵד וְגוֹ' רַחֲמֵי אֶפְתָּח אֶחָל מוֹעֵד שְׂמוֹכָה עֵלְיוֹ
הַיָּהוּדִים: קִרְדְּמִדְפִּיר קֵל לְעִנְשׁוֹ עַל שֶׁלֵּא הִיבִיאוּ שִׁמְעַם בְּנִמְלֵא: הַיָּהוּדִים
עָשִׂי מַטְשֵׁי קִרְדֵּי: כִּל שְׂאִינֵי רִאֲוִי. כִּל שְׂאִינֵי עֲתִיד (קִי.) וְיִנְמַלְהָ
(קִי.): פִּרְיָן הָאֵל שְׁעִיר הַמִּשְׁתַּחֲלָה עֲתִיד לִבְנֵה לְהַגְרִיל וּלְהַחְדוּדִת: שְׂאֵמֶר
עֵי מִשְׁכָּן. לְהַקְרִיב קִרְבָּן לְפָנֵי מִשְׁכָּן אֲעִי"ם כְּשֶׁבֶר לִבָּה הֵוִיל
אִיזוֹ כֶּסֶף לִקְרֹב. וְיִנְמַלְהָ (קִי.) פִּרְיָן הֵינִי מִמִּי מִיֻּסֵּף לִי מִזֶּל פִּתַּח אֶחָל
וְעוֹד: הֵן עוֹבֵר בְּלֵ"ה. הֵוִיל וְרִאֲוִי לִבָּה לְאַחֵר זִמָּן כְּדַקְתִּי כְּסִיפָא
שְׂהִי

וְלֹא בַּנֶּפֶשׁ וְחַדָּר וְנֶחֱלִי בְּחַוֵּי שִׁירֵיהֶם יִנְהוּ. אַע"ג דְּלִית לְאִיקוּמָא
 ג' מַתְנוֹת שֶׁנֶּחֱטָא לְחַמְרֵיהֶן כִּי ב"ש (וְעַל דָּה: קל: דלענין
 ק' הוּא כְּתוּלָתָן לֹא מִשְׁמַע הוּא אֲלֵא כְּשִׁירֵיהֶם דְּמִיָּא דִּסְפָא דְשִׁנִּי
 קוֹת אֶחָד בְּנֵימָן וְאֶחָד בְּחוּץ שְׁלֵה הִיא עוֹשֶׂה חֲמִירָא דְחַוֵּי אֶל"כ תָּנן
 לְכֹסֶל: ^ו כֶּשֶׁם שְׂדֵמָה פּוֹטֵר אֶת

ונתן בפנים שכולו
כל ¹⁰ בפנים והעלן
אמני רבי נחמיה
שהקריבן בחוץ חייב
קבל דמה בשני
ונים פטור שניהם
ואחד בחוץ פטור
ירי הדם שהקריבן
אחאן לתנא קמא
מעון דאמר ¹¹ כוס
למה הרביר דומה
והפריש אחרת
מצאת הראשונה:
הא לי לא מני רבי
שעת הפרשה מתה
מכרה הא הפריש
רא מיניהו מעיקרא
אמר רב ¹² דאמר
שם שניתק לרעיה
למה מי דמי התם
כל ¹³ המאת נקבה
יא בשעיר נשיא:

הדרן עלך השוחט והמעלה

97 (ב.) הכל מודים במתפטר
 שאינו צריך לזכותו מהם מיי
 הכא בכל ענין דהשנים מהם לרי
 ואיכא למאן דאמר האם דנכח
 לימאן פליגי ואיכא דמשך מדעתו
 חתם וכן ויסקרי השנים מהם
 לכולי עולא דנמתיין לדחותה ויכא
 דנמתיין מודה רבי דנמפטר [א] לזכותו
 דשאינא אכודה רועה ויכא מיי
 בשעת שאינא אכודה פסמי ויכא
 נחוק וקשה קאמ מאי רבי היא רנא
 נמי לא פליגי בסמי: והכ"ר קאמר
 שטעם דאברהם אבא פריש שתי
 תנאות לאחירות ב' משמע היכא

קמתי אנדה היו אנדה דוקא ויתומה דבסוף פ"ק דמעילה (דף א')
 יוא אמר רבי שמעון כשהלכתי לכפר (בגל) [פאלין כ'] עד
 מר לי בני אמה אומר כן והרי מפרש משלח אנדה והפרש
 תחת חמתי כן ור"ש ע"ל כרחין לא מחלק דאנדה לר' שמעון
 ליה ללל בדיאחא בפרק מי שחטא (פסחים דף טו) ובהמורה
 דק"א ודל חטאת (תמורה דף י') וי"ל דמעילה אינו יורד לחידוש זה
 אלא לגאמועין דהיקר מועלת ליואל ודל מייבוי נקט אבל ממיר
 יבאה לחידוש מייבוי דאין זה דמיון כ"י ולא נקטה אלא לגאמועין
 דה"ל יוא כן חדל מייבוי מעיקרש עולה היא ואפילו למ"ד שמעון
 יקריה חקרון עקירה לא שמייה חקרון בדיא עומד ליעקר ולא
 מי ליה דלמחריב כ"י בחרא [לקמן דף קד:] אי הכי לשמו לייחסי הוול
 ורואי שלא לשמו ומשני מחוסר עקירה דהסם אינו עומד ליעקר:
שעיר שניא. וקמ"ל לר"ש חטאת זכר אמה חטא היא אמר'
 בפרק חטאת דרוביות (דף י') ויפרק שני דתמורה
 (דף טו): דחטא חטאות בחד מקום גמירי להו ולא משכחת ודל
 חטאת בחטאת זכר וי"ל דמחריב דלגא כר"ש ובהא חטאת כ"י ודל
 חטאת (בס דף כג.) זכר שעירי יוא היספורים ירעה לרבי שמעון
 וידיעה (א"ל דכ) מתה אלא בזכר ביואל בלול אלא בנחבה:

הדרו עלך השוחט והמעלה

ורת **המאת** **ששחמה** **חזין** **מגתה**. **ברוב** **ספרים** **גרסינן** **ששרפה** **וכן** **במסכת** **פרה** **פרק** **ד'** **(מ"ג)** **תנן** **שרפה** **חוז** **לגתה** **פסולה** **והוא** **הדין** **בשחיטה** **דלפין** **חוז** **לא** **בשחיטה** **ולא** **בהעלאה** **דמומים** **בגמרא** **ועיקר** **גם** **יתקן** **לשריפה** **שהוא** **כעין** **גומא** **דכפירש** **עבריו** **ושורפין** **אותה** **שם** **ואוספין** **אפרה**:

עין משפט
גר מצוה

ג א מ"י פ"ד מהל' פסח"מ
הלכה ג:
ג ב מ"י שם הלכה עו:
א ג מ"י פרק יע מהלכות
מעשה"ק הלכה ו:
ד מ"י פ"ח שם הלכה יא:

תורה אור השלם

1. ואל פתח אהל מועד לא הביאו להקריב קרבן ליהודה למצי משכן יהודה דם יחשב לאיש והוא דם שפר ונכרת האיש והוא מקריב עמו ויקרא יו"ד

מוסף רש"י

[illegible]